

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobce: **X.**, nar. X.
st. příslušnost Bangladéšská lidová republika
zastoupený advokátem Mgr. Tomášem Císařem
sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 11. 2021, č. j. CPR-28684-4/ČJ-2021-930310-V237

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 11. 2021, č. j. CPR-28684-4/ČJ-2021-930310-V237 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 16 456 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 11. 2021, č. j. CPR-28684-4/ČJ-2021-930310-V237 (dále

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo podle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), k odvolání žalobce částečně změněno rozhodnutí ze dne 5. 9. 2021, č. j. KRPA-162118-21/ČJ-2021-000022-SV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), vydané Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie hl. m. Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“) tak, že bylo opraveno státní občanství žalobce, ve zbytku bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno. Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci uloženo podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), správní vyhoštění a stanovená doba jeden rok, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, počátek doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl v souladu s § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanoven od okamžiku, kdy uplyne stanovená doba k vycestování, zároveň byla stanovena doba k vycestování z území do 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí dle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců.

2. Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 18. 1. 2022, č. j. 19 A 46/2021-21, zamítl žalobu. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 24. 3. 2022, č. j. 9 Azs 11/2022-35 zrušil rozsudek Městského soudu v Praze a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud shledal, že Městský soud zatížil řízení vadou, neboť bylo ve věci rozhodnuto bez nařízení jednání, když proto nebyly plněny podmínky (z důvodu opožděného stažení datové zprávy s výslovným nesouhlasem žalobce s vyřízením věci bez nařízení jednání).

II. Žalobní body

3. Žalobci bylo vytýkáno, že pobýval na území ČR bez platného oprávnění k pobytu, a to v období od 26. 9. 2020 do 23. 6. 2021. Žalovaný deklaroval, že žalobce svůj předchozí pobyt na území ČR realizoval na základě zaměstnanecké karty, která mu sice byla vydána na období od 8. 3. 2019 do 7. 3. 2021, ale z důvodu změny zaměstnavatele skončil jeho pracovněprávní vztah již dne 25. 5. 2020. Protože žalobce pro změnu zaměstnavatele nesplnil zákonné podmínky, byl o své situaci dne 26. 8. 2020 informován (doručením sdělení o nesplnění podmínek pro změnu zaměstnavatele ze dne 19. 8. 2020). Po marném uplynutí zákonné 60 denní lhůty ke změně zaměstnavatele pak bylo vymezeno, že platnost zaměstnanecké karty žalobce zanikla dnem 24. 7. 2020 a že téhož dne došlo také k zániku oprávněného pobytu žalobce na území ČR. I přesto nalézací správní orgán dobu neoprávněného pobytu žalobce na území ČR nevymezil od 25. 7. 2020, ale z procesní opatrnosti až od 26. 9. 2020. Důvodem mělo být zjištění, že s žalobcem byla vedena ještě dvě řízení o žádostech o změnu zaměstnavatele, a žalobce tedy mohl v dobré víře považovat svůj pobyt na území ČR za oprávněný z titulu řízení o podané žádosti. Poslední rozhodnutí o takové žádosti nabylo právní moci dne 26. 8. 2020 (žalobce byl s výsledkem řízení prokazatelně seznámen), ale žalobce se na pracoviště Odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ČR (dále jen „OAMP“) za účelem vydání výjezdního příkazu k vycestování nedostavil. Nalézací správní orgán proto přičetl cizinci dobu potřebnou k vycestování ve standardní délce 30 dnů, která se běžně stanovuje po pravomocném zániku zaměstnanecké karty, za poslední den oprávněného pobytu žalobce na území ČR označil 25. 9. 2020.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

4. Tyto závěry podle žalobce popisují nezákonný postup správního orgánu - OAMP. Nebylo nutno přistupovat ke stanovení počátku údajně neoprávněného pobytu 25. 9. 2021, neboť žalobce protiprávně nebyl poučen o možnosti odvolání proti rozhodnutí - sdělení o nesplnění podmínek pro změnu zaměstnavatele, a to dokonce ve dvou případech. Samotné sdělení bylo věcně jednoznačně nezákonné, nicméně podstatné je, že žalobce nebyl poučen o možnosti podat proti takovému sdělení odvolání. Ve smyslu § 83 správního řádu v případě chybějícího, neúplného nebo nesprávného poučení podle § 68 odst. 5 lze odvolání podat do 15 dnů ode dne oznámení opravného usnesení podle § 70 věty první, bylo-li vydáno, nejpozději však do 90 dnů ode dne oznámení rozhodnutí. S ohledem na shora uvedené není možné považovat den 25. 9. 2021 za počátek neoprávněného pobytu, neboť tento je odvozován nejasně, patrně na den, kdy nabylo poslední sdělení právní moci, tj. den 26. 8. 2020, s připočtením jednoho měsíce. Právní moc v případě chybějícího poučení o odvolání proti rozhodnutí však nemohla nastat dne 26. 8. 2020. Byť judikatura v této souvislosti byla v té době poměrně nová, byl postupem OAMP žalobce zkrácen na svých právech, kdy přišel o možnost se bránit proti sdělení řádným prostředkem, nezákonný postup OAMP stál na počátku pobyťových obtíží žalobce. Nejednalo se pouze o nepoučení žalobce o odvolání, ale žalobce ani nebyl vyzván k odstranění nedostatku žádosti, nebyl seznámen s podklady a celkově byl postup OAMP zcela vadný. Po věcné stránce bylo rozhodnuto formalisticky, kdy žádosti žalobce byly rozhodnuty negativně ze zcela triviálních důvodů, jako je např. doložení prosté kopie listiny o ukončení pracovního poměru apod. Žalobce se proti shora uvedenému bránil rovněž soudní cestou. Správní orgány měly touto optikou posuzovat i jednání žalobce, tj. do jaké míry se do tohoto postavení dostal svou vinou, do jaké míry do něj byl vržen postupem OAMP, od kdy přesně došlo a zda vůbec k neoprávněnému pobytu a zda vůbec bylo možné se takovému postavení reálně vyhnout. V tomto směru nebylo řádně napadené ani prvostupňové rozhodnutí odůvodněno, ani nebyl v tomto směru řádně zjištěn skutečný stav věci, jedná se o nepřezkoumatelná rozhodnutí. Žalobce má za to, že jeho pobyt, pokud byl vůbec neoprávněný, byl neoprávněný mnohem kratší dobu, než tvrdí správní orgány.
5. Žalobce je dále přesvědčen o nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí, pokud jde o uložené opatření. Délka správního vyhoštění byla vyměřena zcela nepřiměřeně a neadekvátně okolnostem případu a odporuje základním zásadám činnosti správních orgánů, především pokud jde o zásady proporcionality a právní jistoty. Žalobce především poukazuje na fakt, že se jedná o bezúhonnou osobu a excesivní jednání v tomto smyslu, dílem nezaviněné, pokud vůbec o protiprávní jednání šlo. Žalobce byl aktivní před OAMP a měl snahu postupovat v souladu se zákonem. Není řádně určen počátek vzniku protiprávního stavu a nelze pak řádně odůvodnit délku vyhoštění. Jedná se o nepřezkoumatelnost i v tomto smyslu. Je nutno vážit následky, které má uložené správní vyhoštění pro život cizince a jeho možnost cestovat po území společenství i do budoucna a volit řešení, které těmto okolnostem odpovídá nejlépe a při co možná nejmenší míře zásahu do práv postižené osoby. V tomto ohledu je nutno vnímat zásadní stigma, které ulpívá na cizinci postiženém správním vyhoštěním, a problémy, které mu způsobí do budoucího života.
6. Žalobce rovněž konstatuje, že správní orgán nedostatečně posoudil přiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění, pokud jde o zásah do soukromého života žalobce. Prvoinstanční orgán ve svém rozhodnutí sice uvádí hlediska nastíněná ust. § 174a zákona, avšak tímto celé hodnocení záležitosti končí a správní orgán se prakticky nijak nevypořádává s možnými důsledky rozhodnutí o správním vyhoštění pro budoucí život žalobce. Provedené rozhodnutí je co do délky přijatého opatření čistě formalistické. Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

Správní orgán zákonné podmínky neváže k situaci a nezohledňuje dostatečně specifika celého případu. V případě vyhoštění žalobce z území republiky je prakticky nemyslitelný návrat do republiky, neboť s ohledem na setrvalou praxi správních orgánů, je prakticky vyloučené, že by byl žalobci řízení umožněn pobyt na území republiky. Je potvrzeno i soudní praxí, že přiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění není možné stavět na skutečnosti, že cizinec má na území své původní vlasti zázemí, a má se tedy kam vrátit, tato skutečnost nemůže být jediným kritériem posouzení přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění. Na takové rozhodnutí je pak nutno nahlížet jako na nepřezkoumatelné s ohledem na nedostatek důvodů, o které se takové rozhodnutí opírá, když není řádně zjišťován skutkový stav. Žalobce zároveň tvrdil, že správní orgán data k posouzení přiměřenosti rozhodnutí měl, kdy mu byl znám základní výčet skutečností minimálně k soukromému životu žalobce, které měl zohlednit, což neučinil. Jednalo se o ojedinělé protiprávní jednání žalobce, nikterak zásadně dlouhý protiprávní stav (i kdyby se o něj jednalo) a jinak bezúhonného žalobce. Přesto správní orgán uložil vyhoštění v takové podobě, jako kdyby byl žalobce „chycen“ po roce neoprávněného pobytu a až poté bylo zahájeno řízení o vyhoštění.

7. Žalobce na jednání dne 12. 5. 2022 doplnil žalobu o aktuální vývoj ve věci souvisejících řízení žalobce.

III. Vyjádření žalované

8. Žalovaný ve svém vyjádření plně odkázal na odůvodnění napadených rozhodnutí, kde se podrobně vyjádřil k celé věci a přezkoumatelným způsobem uvedl důvody, pro které bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno. Uzavřel, že napadená rozhodnutí jsou v souladu se zákonem, ve svém postupu neshledal pochybení, a navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

IV. Obsah správního spisu

9. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti:
10. Žalobce se dne 23. 6. 2021 dostavil na odbor cizinecké policie k řešení neoprávněného pobytu na území ČR. Při výslechu uvedl, že do ČR přicestoval kvůli zaměstnání, byl držitelem zaměstnanecké karty, pracoval do 25. 5. 2020, následně chtěl pracovat pro jiného zaměstnavatele. Ke skutečnostem ohledně zániku platnosti zaměstnanecké karty uvedl, že se vyjádří jeho právní zástupce. Zástupce se následně ani po výzvě ze dne 27. 7. 2021 k této otázce nijak nevyjádřil. Správní orgán prvního stupně vyžádal u OAMP informace k ukončení pobytu cizince, součástí spisu jsou sdělení o nesplnění podmínek pro změnu zaměstnavatele ze dne 8. 7. 2020 a ze dne 19. 8. 2020, včetně zpráv o doručení, též usnesení o zastavení řízení o žádosti o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty ze dne 23. 6. 2021. OAMP v přípisu ze dne 4. 8. 2021 informovalo prvostupňový orgán, že platnost zaměstnanecké karty žalobce zanikla dne 24. 7. 2020.
11. Z informací, které OAMP poskytl žalovanému, vyplývá, že OAMP bylo dne 19. 6. 2020 doručeno oznámení žalobce o změně zaměstnavatele ve smyslu § 42g odst. 7 zákona o pobytu cizinců. OAMP shledal, že podmínky stanovené v § 42g odst. 8 zákona o pobytu cizinců pro změnu zaměstnavatele nebyly splněny. Ze sdělení o nesplnění podmínek pro změnu zaměstnavatele ze dne 8. 7. 2020 vyplývá, že podmínky pro změnu zaměstnavatele nebyly splněny, neboť žalobce neuvedl do úředního tiskopisu zákonem stanovený údaj a žalobce ke svému oznámení předložil pracovní smlouvu, dle které byla mzda upravena Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

samostatným mzdovým výměrem, který však k oznámení nebyl přiložen. Ze sdělení o nesplnění podmínek pro změnu zaměstnavatele ze dne 19. 8. 2020 vyplývá, že OAMP bylo dne 24. 7. 2020 doručeno oznámení žalobce o změně zaměstnavatele na stejnou pracovní pozici, jako oznámení doručené dne 19. 6. 2020. Ze sdělení o nesplnění podmínek pro změnu zaměstnavatele vyplývá, že žalobce tyto podmínky nesplnil, neboť k oznámení přiložil prostou kopii dokumentu Dohody o skončení pracovního poměru ze dne 25. 5. 2020. OAMP ve svém sdělení shledal, že doložené doklady jsou prostou kopií, a nemají tak potřebnou důkazní hodnotu, pokud jde o údaje v této kopii uvedené. OAMP ve svém sdělení dále uvádí, že prostá kopie listiny sama o sobě neprokazuje, že originál listiny obsahuje identické údaje jako tato kopie. OAMP ve svém sdělení prvostupňovému orgánu v rámci řízení o správním vyhoštění ze dne 29. 7. 2021 však zároveň uvedl, že bylo oznámení žalobce o změně zaměstnavatele doplněno o zákonné náležitosti (dle názoru soudu OAMP patrně poukazuje na prostou kopii Dohody o skončení pracovního poměru), z nichž vyplývá, že poslední pracovněprávní vztah skončil ke dni 25. 5. 2020.

12. Rozhodnutím Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 5. 9. 2021 bylo rozhodnuto o správním vyhoštění žalobce a době zákazu pobytu v délce jednoho roku dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců. V tomto rozhodnutí správní orgán vysvětlil, že z procesní opatrnosti stanovil dobu neoprávněného pobytu od 26. 9. 2020 až 23. 6. 2021. Ve svém rozhodnutí uvedl, že z důvodu změny zaměstnavatele skončil pracovněprávní vztah žalobce ke dni 25. 5. 2020. Protože nesplnil zákonné podmínky pro změnu zaměstnavatele, byl o své situaci dne 26. 8. 2020 uvědomen (doručením sdělení o nesplnění podmínek pro změnu zaměstnavatele ze dne 19. 8. 2020). Po marném uplynutí zákonné 60 denní lhůty ke změně zaměstnavatele pak bylo vymezeno, že platnost zaměstnanecké karty žalobce zanikla dnem 24. 7. 2020 (ve smyslu ustanovení § 63 odst. 1 zákona o pobytu cizinců) a že téhož dne došlo také k zániku oprávněného pobytu cizince na území ČR. Nalézací správní orgán dobu neoprávněného pobytu žalobce na území ČR nevymezil od 25. 7. 2020, ale z procesní opatrnosti až od 26. 9. 2020. Tento posun a faktické zkrácení doby neoprávněného pobytu na území ČR policie odůvodnila tím, že s žalobcem byla vedena ještě 2 řízení o žádostech o změnu zaměstnavatele, a mohl tedy v dobré víře považovat svůj pobyt na území ČR za oprávněný z titulu řízení o podané žádosti. S výsledkem posledního rozhodnutí o takové žádosti byl žalobce seznámen dne 26. 8. 2020, ale žalobce se na pracoviště OAMP za účelem vydání výjezdního příkazu k vycestování nedostavil. Správní orgán proto přičetl cizinci dobu potřebnou k vycestování ve standardní délce 30 dnů, která se běžně stanovuje po pravomocném zániku zaměstnanecké karty, a za poslední den oprávněného pobytu cizince na území ČR označil 25. 9. 2020. Správní orgán též vysvětlil, že odvolání podané do usnesení o zastavení řízení o žádosti o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty neopravňuje žalobce k pobytu na území.
13. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce včasné blanketní odvolání. V doplnění odvolání žalobce namítal toliko nedostatečné posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života, nepřiměřenou délku zákazu pobytu a navrhl překvalifikování jednání ve smyslu § 50a zákona o pobytu cizinců.
14. Napadeným rozhodnutím ze dne 23. 11. 2021 bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno (vyjma změny v občanství žalobce).

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

15. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“). Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná.
16. Soud nařídil ve věci jednání, dokazování doplnil o rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 22. 10. 2021, které zrušilo usnesení Ministerstva vnitra, OAMP, o zastavení řízení o žádosti o prodloužení zaměstnanecké karty a věc vrátilo k novému projednání. Dále bylo provedeno k důkazu rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech cizinců ze dne 13. 4. 2022, které zrušilo sdělení Ministerstva vnitra, OAMP, o nesplnění podmínek stanovených pro změnu zaměstnavatele ze dne 19. 8. 2020 a věc vrátilo k novému projednání s tím, že bylo zkráceno právo účastníka na seznámení se s podklady k rozhodnutí. Dále soud provedl k důkazu usnesení zdejšího soudu ze dne 16. 2. 2022, č. j. 11 A 110/2020-76 o odmítnutí žaloby a její postoupení Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců k dalšímu řízení (ve věci sdělení o nesplnění podmínek pro změnu zaměstnavatele) a jemu předcházející rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2021, č. j. 10 Azs 172/2021-36.
17. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na pět let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
18. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *nelze rozhodnutí o správním vyhoštění podle ustanovení § 119 vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince. Ustanovení § 174a stejného zákona pak stanoví, že při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
19. Podle § 63 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *platnost zaměstnanecké karty zaniká nejpozději uplynutím 60 dnů ode dne, kdy cizinci skončil poslední pracovní právní vztah splňující podmínky podle § 42g odst. 2 písm. b) na pracovní pozici, na kterou byla vydána zaměstnanecká karta nebo povolení k zaměstnání anebo která byla oznámena za splnění podmínek uvedených v § 42g odst. 7 až 10; to neplatí, pokud se jedná o cizince uvedeného v § 98 zákona o zaměstnanosti. Podle § 63 odst. 3 zákona o pobytu cizinců odstavec 1 se nepoužije, jestliže cizinec před uplynutím doby uvedené v odstavci 1 učiní oznámení podle § 42g odst. 7 nebo podá žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem v souladu s podmínkami stanovenými tímto zákonem.*
20. Podle § 42g odst. 7 věty první zákona o pobytu cizinců *změnu zaměstnavatele, pracovního zařazení nebo zaměstnání na další pracovní pozici u téhož nebo u jiného zaměstnavatele je držitel zaměstnanecké karty vydané podle odstavce 2 povinen oznámit ministerstvu nejméně 30 dnů před takovou změnou.*

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

21. Podle § 42g odst. 9 zákona o pobytu cizinců *ministerstvo ve lhůtě 30 dnů ode dne oznámení podle odstavců 7 a 8 sdělí cizinci a budoucímu zaměstnavateli, zda byly splněny podmínky požadované pro změnu zaměstnavatele, pracovního zařazení nebo zaměstnání na další pracovní pozici u téhož nebo u jiného zaměstnavatele a zda může být na tomto místě zaměstnáván. Na oznámení, které nesplňuje podmínky uvedené v odstavcích 7 a 8 se hledí, jako by nebylo učiněno. Jestliže v době podle § 63 odst. 1 držitel zaměstnanecké karty doručil ministerstvu více oznámení o změně zaměstnavatele, přiblíží se pouze k poslednímu z nich, na předchozí oznámení se hledí, jako by nebyla učiněna.*
22. Podle § 63 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *platnost zaměstnanecké karty zaniká nejpozději uplynutím 60 dnů ode dne, kdy cizinci skončil poslední pracovníprávní vztah splňující podmínky podle § 42g odst. 2 písm. b) na pracovní pozici, na kterou byla vydána zaměstnanecká karta nebo povolení k zaměstnání anebo která byla oznámena za splnění podmínek uvedených v § 42g odst. 7 až 10; to neplatí, pokud se jedná o cizince uvedeného v § 98 zákona o zaměstnanosti.*
23. Podle § 63 odst. 3 zákona o pobytu cizinců *odstavec 1 se nepoužije, jestliže cizinec před uplynutím doby uvedené v odstavci 1 učiní oznámení podle § 42g odst. 7 nebo podá žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem v souladu s podmínkami stanovenými tímto zákonem.*
24. Soud shledal důvodnou námitku, že byla nesprávně stanovena doba nelegálního pobytu.
25. Soudu je z úřední činnosti známo a též z provedeného dokazování vyplynulo, že usnesením Městského soudu v Praze ze dne 16. 2. 2022, č. j. 11 A 110/2020-76 byla žaloba žalobce proti sdělení OAMP ze dne 19. 8. 2020 o nesplnění podmínek pro změnu zaměstnavatele postoupena Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců k dalšímu řízení, neboť podle § 46 odst. 5 s. ř. s. podal-li návrhovatel návrh proto, že se řídil nesprávným poučením správního orgánu o tom, že proti jeho rozhodnutí není přípustný opravný prostředek, soud z tohoto důvodu tento návrh odmítne a věc postoupí k vyřízení opravného prostředku správnímu orgánu k tomu příslušnému. Byl-li návrh podán včas u soudu, platí, že opravný prostředek byl podán včas. Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců v rámci odvolacího řízení zrušila sdělení OAMP ze dne 19. 8. 2020 rozhodnutím 13. 4. 2022 a momentálně OAMP opakovaně posuzuje splnění podmínek pro změnu zaměstnavatele. Žalobce zároveň požádal o prodloužení své zaměstnanecké karty. OAMP zastavil řízení o této žádosti usnesením ze dne 23. 6. 2021, č. j. OAM-16286-11/ZM-2021, MV-102744-1/OAM-2021. Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí odvolání ke Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, která usnesení OAMP zrušila a věc mu vrátila k dalšímu řízení.
26. Správní soudy se povahou sdělení podle § 49g odst. 9 zákona o pobytu cizinců opakovaně zabývaly. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2021, č. j. 9 Azs 211/2021-26 z materiálního hlediska sdělení autoritativně postavuje na jisto, zda oznámení cizince splňuje požadavky § 42g odst. 7 a 8 zákona o pobytu cizinců. Obsah sdělení závazně předurčuje, jaké účinky ze zákona nastanou (tedy cizinec může oprávněně pobývat na území nebo se na oznámení hledí, jako by nebylo učiněno). Sdělení zároveň i významně ovlivňuje osud platnosti zaměstnanecké karty cizince (k tomu blíže srov. citovaný rozsudek č. j. 10 Azs 156/2021-28, odst. [17]). Ministerstvo vnitra tak sdělením podle § 42g odst. 9 zákona o pobytu cizinců autoritativně určuje, zda byly splněny podmínky požadované pro změnu zaměstnavatele, pracovního zařazení nebo zaměstnání na další

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

pracovní pozici u téhož nebo u jiného zaměstnavatele a zda může být cizinec na tomto místě zaměstnáván. Z formálního hlediska zákon stanovuje jednoznačné podmínky, které musí cizinec splnit a které jsou přezkoumávány (§ 42g odst. 7 a 8 zákona o pobytu cizinců) a Ministerstvu vnitra je stanovena lhůta pro vydání sdělení (§ 42g odst. 9 téhož zákona). Sdělení je vydáváno stěžovatelem v rámci jeho zákonem stanovené pravomoci, vztahuje se ke konkrétní věci a je adresováno individuálně určeným osobám, tj. cizinci a budoucímu zaměstnavateli (§ 42g odst. 9 téhož zákona).

27. Soud obecně při přezkumu rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Podle § 52 odst. 2 s. ř. s. soud je vázán rozhodnutím soudů o tom, že byl spáchán trestný čin a kdo jej spáchal, jakož i rozhodnutím soudu o osobním stavu. O jiných otázkách si soud učiní úsudek sám; je-li tu však rozhodnutí o nich, soud z něj vychází. Právě toto ustanovení v určitých případech prolamuje ust. § 75 odst. 1 s. ř. s., a to zpravidla tehdy, pokud tato rozhodnutí vypovídají o skutkovém stavu v době rozhodování správního orgánu (srovnej KÜHN, Zdeněk a Tomáš KOCOUREK. § 75 Přezkoumání napadeného rozhodnutí. In: KÜHN, Zdeněk, Tomáš KOCOUREK aj. Soudní řád správní: Komentář. Wolters Kluwer).
28. Rozhodnutí, na základě kterého byla dovozena neoprávněnost pobytu žalobce, tedy sdělení OAMP ze dne 19. 8. 2020, kterým mělo být autoritativně postaveno na jisto, že oznámení žalobce o změně zaměstnavatele nesplňovalo zákonné podmínky, bylo zrušeno a věc byla vrácena OAMP k novému posouzení. Postup OAMP byl tedy od počátku vadný, což bylo později deklarováno právě zrušujícím rozhodnutím, soud tedy má za to, že je na místě přihlídnout k těmto pozdějším rozhodnutím. Stejně tak nelze opřít nelegálnost pobytu žalobce o skutečnost, že byl neúspěšný s žádostí o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty, když také usnesení o zastavení řízení bylo zrušeno a věc byla vrácena OAMP k dalšímu řízení.
29. Po doplnění dokazování je zřejmé, že v současné době není vydáno sdělení ve smyslu § 42g odst. 9 zákona o pobytu cizinců, zda byly splněny podmínky pro změnu zaměstnavatele, nemohlo tak jít o nelegální pobyt žalobce v období od 26. 9. 2020 až 23. 6. 2021 s ohledem na ust. § 63 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Soud v této souvislosti dodává, že žalobce se proti sdělení v důsledku nesprávného poučení správního orgánu bránil u soudu, soud však podání (žalobu) posoudil jako odvolání podané proti sdělení o nesplnění podmínek pro změnu zaměstnavatele ze dne 19. 8. 2020, právní účinky tohoto sdělení tak dosud nemohly nastat (usnesení zdejšího soudu ze dne 16. 2. 2022, č. j. 11 A 110/2020-76 o odmítnutí žaloby a její postoupení Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců k dalšímu řízení), zde srovnej § 85 odst. 1 správního řádu.
30. Za této situace je nadbytečné se zabývat přiměřeností dopadů do soukromého a rodinného života žalobce, neboť nebyla naplněna samotná skutková podstata správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců.
31. K tvrzené nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť nebylo zohledněno vadné jednání OAMP a nebyla zkoumána míra zavinění žalobce na vzniku situace, a tvrzené nepřezkoumatelnosti z důvodu, že správní orgány posuzovaly kritérium přiměřenosti výlučně v ohledu, zda má žalobce ve vlasti zázemí, soud nepřisvědčil. Zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat. Žalovaný se zabýval všemi námitkami žalobce,

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

přezkoumatelně se s nimi vypořádal, neopomněl žádnou podstatnou okolnost, své závěry logicky zdůvodnil. Nelze přehlédnout, že žalobce skutečnosti namítané v žalobě (k vadám postupu OAMP) dříve nenamítal, a to ani při výsledku, kdy byl přítomen též právní zástupce žalobce, ani následně (a to ani po výzvě správního orgánu), dokonce ani v odvolání či jeho doplnění.

32. Co se týká skutečností namítaných v žalobě k nesprávnému poučení žalobce OAMP, jedná se o relevantní skutečnosti, k nimž by prvostupňový orgán i žalovaný orgán měly v rámci řízení o správním vyhoštění přihlídnout. Avšak bylo by tomu tak pouze v případě, že by dotčené orgány měly o těchto skutečnostech informace. Jak již soud uvedl výše, žalobce pochybení ze strany OAMP dříve nenamítal. Prvostupňový orgán a žalovaný tak nemohly vědět, jaké další kroky žalobce učinil ve vztahu k řešení své pobytové situace, když žalobce ani jeho advokát na tyto skutečnosti neupozornili. Prvostupňový orgán sám vyvinul dostatečné úsilí ke zjištění skutečného stavu věci, když se obrátil na OAMP a požádal o sdělení, zda žalobce disponuje pobytovým oprávněním na území ČR.
33. Soud konečně zvažoval i dopady uděleného správního vyhoštění na možnosti žalobce získat pobytové oprávnění na základě zaměstnanecké karty. V případě správního vyhoštění by byl cizinec nucen vycestovat z území ČR, správní vyhoštění má dopady i směrem k platnosti zaměstnanecké karty. Podle § 46e odst. 1 zákona o pobytu cizinců Ministerstvo vnitra zruší platnost zaměstnanecké karty z důvodů v § 37, § 46 odst. 6 písm. b), d) nebo e) a jestliže nebyla uznána odborná kvalifikace příslušným uznávacím orgánem. Ustanovení § 37 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců odkazuje na § 56 odst. 1 písm. g) zákona o pobytu cizinců, které odkazuje na § 9 odst. 1 písm. g) zákona o pobytu cizinců – tj. platnost zaměstnanecké karty se zruší v případě, že je cizinec zařazen do SIS. Tedy důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění by mohlo být zrušení platnosti zaměstnanecké karty. Za situace, kdy postupoval OAMP nezákonně při vydání sdělení o změně zaměstnavatele podle § 42g odst. 9 a při prodloužení platnosti zaměstnanecké karty podle § 44, § 63 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, by se žalobce ocitl ve zcela absurdní situaci, kdy v důsledku vadného postupu OAMP by mohl přijít o pobytové oprávnění. I z tohoto důvodu je na místě rozhodnutí o správním vyhoštění zrušit.
34. Městský soud v Praze tak na základě výše uvedených skutečností shledal žalobu důvodnou, neboť rozhodnutí je nezákonné (§ 78 odst. 1 s. ř. s.), za nynější důkazní situace nelze shledat, že žalobce na území ČR v období od 26. 9. 2020 až 23. 6. 2021 pobýval bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn. Právním názorem, který soud vyslovil v tomto rozsudku, je správní orgán vázán (ust. § 78 odst. 5 s. ř. s.).
35. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce byl ve věci samé úspěšný, proto mu přísluší právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení proti neúspěšnému žalovanému. Náklady vynaložené žalobcem v daném řízení představují náhradu nákladů právního zastoupení spočívající v odměně za 4 úkony právní služby, tj. převzetí a příprava zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb.], sepis žaloby [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb.], sepis a podání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb.], účast na jednání [§ 11 odst. 1 písm. g) vyhlášky č. 177/1996 Sb.], a to 4 úkony po 3 100 Kč. Dále byla žalobci přiznána náhrada hotových výdajů za 4 úkony právní služby podle ustanovení § 13 odst. 4 advokátního tarifu po 300 Kč; celkem tedy paušální náhrada činí 1 200 Kč. Zástupce žalobce je plátcem DPH. Odměna advokáta tak byla zvýšena o DPH ve výši 21 %, tj. 2 856 Kč. Celkem tak náklady řízení žalobce činí 16 456 Kč.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 12. května 2022

JUDr. Lenka Loudová, v. r.

samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.